

Arzum kəndimizdə müəllim işləməkdir

Bakının Nizami rayonunda yerləşən Namiq Həmzə oğlu Həmzəyevin adını daşıyan 238 sayılı orta məktəbə yolum düşmüşdü. Məktəbin direktoru İlqar Əhli oğlu Talıbovla görüşdüm, öyrəndim ki, həmkəndimiz, orta məktəbdə məndən bir sinif yuxarıda oxuyan Əziz Ağaqlu oğlu Mustafayev də burada işləyir. Əziz müəllim haqqında razılıqla söz açdı. Fikir-xəyal məni o illərə çəkib apardı...

14 yanvar 1968-ci ildə Dağtumas kəndində anadan olan Əziz Mustafayev 1975-1985-ci

illərdə kəndlərindəki orta məktəbi müvəffəq qiymətlərlə bitirir. 1986-1988-ci illər Moskva vilayətində hərbi xidmətdə olur. Daha sonra kəndlərində kolxozda fəhlə işləyən Əziz 1991-ci ildə BDU-nun kimya fakültəsinə qəbul olur. 1996-cı ildə ali təhsilini tamamlayır və AMEA-nın Botanika İnstitutunda laborant işləyir.

2000-ci ildən isə 238 sayılı məktəbdə kimya müəllimi kimi fəaliyyətə başlayır. 2015-ci ildən isə məktəbin təsərrüfat işləri üzrə direktor müavini işləyir. Eyni zamanda o, 2000-2012-ci illərdə TQDK-da nəzarətçi müəllim olub. Hazırda isə Bakı Şəhər Təhsil İdarəsində kuratordur, belə ki, Nizami rayonundakı 23 məktəbə dərslərin paylanması işinə o, məsuldur. Əziz müəllimlə ordanburdan xeyli söhbət etdik. Söhbət əsnasında dedi ki, Cəbrayıl rayonundan Bakı məktəblərində işləyənlərimiz çoxdur. Nizami rayonundakı 129 sayılı məktəbdə Samirə Mahmud qızı Quliyeva, 227 sayılı məktəbdə Sevinc Vaqif qızı Hüseynova, Yasamal rayonundakı 286 sayılı məktəbdə Samir Mehdiyev, habelə Xəzər rayonu Binə qəsəbəsindəki məktəbdə Arif Mehraliyev müvafiq olaraq direktor və direktor müavini kimi vəzifələrdə fəaliyyət göstərirlər. Bütün bunlar bir tərəfdən bir Cəbrayılı kimi məni fərəhləndirirdisə də, bir tərəfdən də qəlbimə həzin bir nisgil gətirirdi. 1989-cu ildə Cəbrayılın ucqar kəndi olan Dağtumasdan ilk olaraq ali məktəblərə sənəd verənlər arasında mən pionerlik etdim, BDU-nun filologiya fakültəsinə daxil oldum. Ayağım kəndimizə düşərli oldu. Mənim ardımca kənddən Əziz Mustafayev, Arif Mehraliyev, İlqar Məmmədov, İbrahim Abdullayev... ali məktəblərə qəbul oldular. Hamımızın da fikrimiz öz kəndimizdə, öz el-obamızda uşaqlara dərs demək, müəllim işləmək idi. Yenə mən bir-iki il kənddə müəllim işləyə bildim. Hətta yetirmələrimdən Sevinc Muxtar qızı Məmmədova, Diləfruz Şükür qızı Abasquliyeva da hələ Cəbrayıl olanda Azərbaycan Dövlət Pedaqoji Universitetinə qəbul oldular. Sonradan Aynur Məhəmməd qızı Məmmədova, Zamiq Mətləb oğlu Qurbanov da bu sıraya qoşulub ali təhsilə yiyələndilər. Amma ürəklərindəki doğma el-obaya qayıdıb müəllimlik etmək həvəsləri gözlərində qaldı. 1993-cü ilin avqustunda rayonumuzun işğalı faciəsi bütün gələcək planlarımızın üstündən xətt çəkdi. Sevinc Muxtar qızı hardansa telefon nömrəmi öyrənib mənə zəng vurmuşdu. Kövrək-kövrək danışdı, Bərdə rayonuna gəlin köçdüyünü və orada müəllimlik etdiyini dedi, hər ikimiz kəndlə bağlı danışdı kövrəldik. Yurd nisgili, el-oba həsrəti və o yerlərlə bağlı ürəyimizdə bəslədiyimiz arzularımız ürəyimizdə qalmışdı axı!

Elə haqqında söhbət açdığım Əziz Ağaqlu oğlu da beləcə... Ondan soruşanda ki, nə arzun var ürəyində, sövq-təbii bir duyğu ilə cavab verdi ki, nə arzum olacaq ki? 1995-ci ildə Xatirə adlı baş tibb bacısı işləyən bir xanımla ailə qurub. Bir qızı, bir oğlu var. Qızları Ləman ailə həyatı qurub. Oğlu Orxan isə BDU-nun tətbiqi riyaziyyat fakültəsinin 3-cü kursunda oxuyur. Sonra da qayıtdı ki, Şakir müəllim, bunları deməkdən fikrim odur ki, yəni ailə də qurmuşam, Allah-təala oğul-qız payımızı da verib. Əsas arzum Cəbrayıl qayıtmaq, kəndimizdə sinif rəhbəri olub müəllim işləməkdir. Heç olmasa bundan beləki ömrümüzü həm doğma torpağımızda yaşayaq, həm də doğma el-obamızın içində olub, kəndimizin uşaqlarına dərs deyək.

Bilirdim ki, Əziz müəllim mənə təxminən elə bu cür də cavab verəcək. Bəli, axı hamımızın içində Cəbrayılıma, doğma el-obamıza qayıdıb, orada kəndin-kəsəyin içində özümüzə binəgüzərlik qurmaq, müəllimlik eləmək istəyi vardı. Ona görə də belə bir arzumuzun ürəyimizdə qalmasına görə Bakının ayrı-ayrı məktəblərində direktor, direktor müavini işləyənlərimizin soruşmasını eşidəndə həzin duyğu içində kövrəldim ki, onların hər biri rayonumuzun ayrı-ayrı məktəblərində pedaqoji fəaliyyətlə məşğul - olmalı idilər. Amma o tərəfdən də sevinirəm ki, bu kimi uğurlarımız da Cəbrayılıma öz əməlimizlə layiqincə təmsil eləyib yaşatmağımızdır. Onların biri də elə Əziz müəllimin özüdür. Qismət olsun gecikmiş də olsa, arzularımız həyata keçsin.

Şakir ALBALIYEV